

HET PINKSTERFEEST OP DE BADPLAATS,
OF
EEN VISSCHER VAN MENSCHEN.

DOOR

A. C. DE ZWART.

Uitgegeven door de Nederlandsche Zondagschool-Vereeniging.

HÖVEKER & ZOON. — AMSTERDAM.

HET PINKSTERFEEST OP DE BADPLAATS,

OF

EEN VISSCHER VAN MENSCHEN.

HET PINKSTERFEEST OP DE BADPLAATS,

OF

EEN VISSCHER VAN MENSCHEN.

DOOR

A. C. DE ZWART.

Uitgegeven door de Nederlandsche Zondagschool-Vereeniging.

HÖVEKER & ZOON

AMSTERDAM.

I.

De twaalfjarige Henri Betlage was als een kindje van weelde opgegroeid. Kinderen uit den kleinen burgerstand en vooral van arme ouders kunnen zich schier geen denkbeeld maken van hetgeen een rijkelui-kind naar het uitwendige geniet. Als zij daar die jongeheertjes of jongejuuffertjes langs de straten zien gaan, door goevernante of bonne begeleid, bewonderen zij de nette kleeding hunner meer bevoorrechte natuurgenoeten; maar het komt hun niet in de gedachten, dat deze behalve die mooie hoedjes, manteltjes, jasjes met bont, en jurkjes met strooken, nog eene geheele kleerkast vol tehuis hebben, waaruit zij soms wel driemaal daags worden verkleed. Nog minder kunnen zij zich de prachtige maaltijden voorstellen, waarbij deze bevoorrechte kinderen mede mogen aanzitten, en het heerlijke dessert gebruiken, dat den arme dikwijls voor de glazen van den banketbakker deed watertanden.

Voeg hierbij het heerlijke en menigvuldige speelgoed, waar de geringe man met groote moeite slechts een stokpaard of bromtol, pop of doos met houten huzen voor zijn lievelingen koopen kan.

Denk dan aan het uit rijden gaan in sierlijke rijtuigen, bespannen met een paar vlugge en schoone paarden, of het wandelen in dierentuin of plantenhof... o bij dit alles begint het kleine hoofd van het arme kind te duizelen. Hoe gelukkig zou het zich gevoelen als het slechts een gering deel van al deze heerlijkheden genieten mocht!

Mochten er zich zulke schijnbaar min bevoorrechte kinderen onder mijne lezers bevinden, dan zullen zij moeite hebben mij te gelooven, als ik hun zeg, dat er onder die rijke-luif-kinderen velen zijn, die zich tusschen van al die heerlijkheid vervelen en nooit of nimmer tevreden zijn. Toch is dit zoo. De lezers, die zich in het genot van het bovengenoemde mogen verheugen, 't zij dan geheel of gedeeltelijk, zullen — ik hoop tot hun schaamte — dit toestemmen.

Vraagt iemand soms hoe dit mogelijk is, dan antwoord ik: omdat de mensch zich zoo gemakkelijk gewent aan hetgeen hij bezit, en zich immer naar iets anders uitstrekt. Ook heeft ieder mensch van God zijn Schepper een onsterfelijken geest ontvangen, en deze geest stelt zich met geen stoffelijke dingen tevreden; het verstand heeft behoefte aan voedsel en het hart aan vrede.

Dit zal u zeer duidelijk worden uit de geschiedenis van Henri.

Henri was een kind, dat zich in al de bovengenoemde voorrechten mocht verheugen. Zijne ouders waren wat men noemt schatrijk en spaarden niets aan

hunnen lieveling. Niet alleen dat de speelgoedkast ruim voorzien was, maar ook de boekenkast kon met geen mogelijkheid meer keur van aangename en nuttige lectuur aanbieden. Prentenboeken met allerlei beesten, mooie vogels, sierlijke bloemen; andere boeken met onderhoudende verhalen en reisbeschrijvingen, ook sprookjes en vertellingen — o, een gansche winkel zou men er mee hebben kunnen vullen!

En wilt gij nu weten hoe Henri bij dit alles te moede was, luister dan maar wat hij tot zijne bonne zeide, in de schoone Meimaand van een gezegend jaar.

»Juf, ik wilde, dat papa en mama maar weer naar Scheveningen gingen. Het is zoo warm in dit voorjaar, me dunkt het badsaisoen zal wel spoedig geopend worden.»

»Hé waarom; Henri, verlangt ge toch zoo sterk naar Scheveningen? 't Is hier in de stad veel mooier, en ge hebt alles wat ge kunt begeeren.»

»Neen juf, ik vind hier alles vervelend. Mijn speelgoed . . . nu ja ik heb veel, maar ik word er te groot voor. Altijd in die boeken te suffen, daar hebt ge ook niet veel aan! Dat uit rijden gaan verveelt me erg; kon ik maar als de burgerkinderen eens loopen zóó als ik wil, en gaan waar ik wil. Altijd een juffer bij je te hebben om op je passen, en die dan roept: zet uw been toch goed: houd uw hoofd recht: pas op uw laarzen . . . o juf, als gij een jongen van twaalf jaar waart zoudt gij het ook niet prettig vinden.»

De juffrouw zweeg en Henri ging voort: »Neen, in Scheveningen is het een ander leventje! Daar loop ik tot aan de knieën door het zand, of plas als een waterrot in de golven; daar kan ik schelpen zoeken en een kasteel van helder wit zand maken, of diepe slotjes graven, waarin ik het zeewater laat stroomen! En als ge daar geroepen wordt is het om te eten of te drinken, of om uit te gaan; maar dan is het niet: »Henri kom toch, de Fransche meester wacht u!» of: »Kent ge uw les wel voor den Engelschen onderwijzer? of: »Hebt ge wel piano gestudeerd?»

»O zóó! nu begrijp ik u. Henri. Daar wringt u de schoen, gij wilt liever niet leeren. In Scheveningen komen de meesters niet!» antwoordde nu de gouvernante. Henri schudde met het hoofd en keek haar aan alsof hij zeggen wilde: gij begrijpt mij niet; maar hij was te bescheiden om meer te antwoorden.

Het kind gevoelde weinig dat al, wat men aan hem deed, een voorrecht voor hem was. Hij was een rechte jongen en kon zich zoo moeielijk in het nauwe keurslijf schikken, dat men etikette noemt. Maar hij was ook bedorven. Hij leerde nooit zijn wil buigen. Er was een gebod in huis gegeven, dat niemand hem mocht tegenkomen in het inwilligen van zijn begeerten dan bij hooge noodzakelijkheid. Hij kon zeer lief zijn; want zijn aard was vriendelijk en voorkomend. Maar was hij dit geweest dan werd hij er ook zóó sterk over geprezen, dat hij zich verbeeldde al heel wat bijzonders

gedaan te hebben, wanneer hij niets meer ten beste gaf dan een klein staaltje van zijn plicht.

Het ergste van alles mocht dit genaamd worden dat in het huis van Henri's ouders geen andere wet gold dan die van eigen goedvinden en van het fatsoen. Gods Woord werd gebruikt voor een kerboek, wanneer men een enkele maal eens een preek ging hooren. Huisboek of levensboek was het er niet. Papa meende zijn jongen was nog te jong om zich nu reeds in de kerk te vervelen, hij kon nog preken genoeg hooren eer hij van ouderdom stierf. Helaas, de goede man kende ook geene grooter schatten dan zijne aardsche bezittingen! Daarom zijt gij, mijn lozer, veel meer bevoorrecht dan Henri, wanneer gij op de Zondagschool gaat of door uwe ouders uit den Bijbel hoort lezen, en men u verhaalt van den eenigen naam, die tot zaligheid is gegeven, en den eenigen weg van de zondige aarde naar den zaligen hemel.

II.

Henri had het geraden; dit jaar werd het badsaisoen vroeg geopend en reeds vóór Pinksteren waren Mijnheer en Mevrouw met Henri, de gouvernante en ettelijke meiden en knechts gelogeed in het badhotel bij de Noordzee.

Het moet u niet verwonderen, dat zoovele rijke lieden een groot gedeelte van den zomer dáar doorbrengen. De zeebaden zijn zeer gezond; daarbij is er voor de badgasten uitnemend gezorgd, ze kunnen aller-

lei uitspanningen genieten. Er wordt voor hen concert gegeven, vuurwerk afgestoken en zooal wat meer. Waarlijk, niet allen komen daar alleen voor hun gezondheid; ook onder de volwassen rijkeluf zijn er, die zichzelf tehuis bij al hunne schatten vervelen en het vermaak tegelijk met afleiding en gezondheid gaan zoeken aan het strand der zee.

Hoe steekt bij al die woelende prachtige menigte dat eenvoudige visschersvolk af; die Scheveningers, welke de zee met geheel andere oogen bekijken dan de rijke-luf; die er hun levensonderhoud voor vrouw en kinderen zoeken en eene oude moeder en vader bij zich verzorgen; wel te verstaan als deze laatste zijn graf niet vond in dat zilte nat. O, hoe menig Scheveninger, die het rouwkleed draagt, staart op de schuimende golven als op het doodbed zijner geliefden en het zal wellicht ook het zijne worden.

De Psalmist zingt:

Zij, die de zee bevaren
 Met schepen, rijk bevracht,
 Zien op de groote baren.
 Gods wijsheid, liefde en macht!
 Daar leeren zij de daân
 Des Heeren klaar bemerken,
 En op de diepe paân
 Zijn groote wonderwerken!

Dit versje wordt op een visschersdorp en een zeeplaats nog al eens dikwijls gezongen; menige zeeman heeft het bij ervaring leeren kennen en dankt daar God voor. 't Mag dan ook in die kerk wel wat onaange-

naam rieken, want de reuk van den visch verlaat den visscher zelfs in zijn zondagspak niet; maar onder het ruwe gewaad klopt dikwijls een warm hart voor God en zijn dienst.

Toen Henri met zijne ouders te Scheveningen in het Badhotel logeerde, stond daar die fraaie kapel nog niet, waarin tegenwoordig in allerlei talen voor de badgasten gepredikt wordt — en verreweg de meesten hunner vonden de kerk daar te klein of zichzelf te voornaam om dáar eene godsdienstoefening bij te wonen.

Zoo was dan Henri met Pinksteren te Scheveningen. Wat ging het hem aan of het Pinksteren was, wat gaf hij om den lekkeren maaltijd of het elegante badcostuum, dat hij droeg? Hij vroeg slechts naar zand en schelpen, en arbeidde zich met zijne kleine spade dikwijl zóo moede, dat hem het zweet van zijn voorhoofd droop.

Wél luidde de dorpsklok voor den middagdienst; maar hij had zich zoo ver mogelijk van het badhotel verwijderd, om daar ook geheel vrij te zijn, en als een rechte mijnwerker zichzelf te kunnen verbergen in de kuilen, die hij gegraven had. De knecht was naar de stad en de gouvernante kreeg verlof om met de Pinksterdagen hare familie te gaan bezoeken. Nu was het het hem gelukt — iets wat hij zoo hartstochtelijk verlangde — eens geheel vrij te zijn!

Toen hij meer dan een uur lang zoo met allen ijver gearbeid had, stond hij een oogenblik stil om te rusten en wreef zich de verwarde haren glad. Daar be-

merkte hij op de duinen een man, — een visschersman, wiens haren reeds vergrijsd waren, die met een kort pijpje in den mond op hem aanstapte.

Moet die man bij mij wezen? dacht Henri. Ja wel, hij hield vlak op hem aan en sprak :

»Jongeheer! jongeheer! weet gij niet wat er geschreven staat in het vierde gebod? Zes dagen zult gij arbeiden; maar de zevende dag is de Sabbat. En heden is het nog wel het feest des Heiligen Geestes!»

't Was Henri of de man Latijn sprak. »Wat zegt gij?» vroeg hij. »Moet ge mij spreken?» En hij tastte reeds in zijn zak, want hij meende 't was om een aalmoes te doen.

»Ja wel, jongeheer, ik moet u spreken. Ik zie u daar zoo ijverig en druk aan het werk, waarom doet gij dat?»

»Wel, voor mijn plezier,» zei Henri kortaf.

»Zijt gij van morgen naar de kerk geweest, toen over den Heiligen Geest gepreekt werd?»

»Neen, man, ik ga nooit naar de kerk. Mag ik hier niet in het zand graven?»

»Nooit naar de kerk en altijd in het zand graven — hoe droevig. Jongeheer, kom eens bij mij zitten, dan zal ik u eens wat vertellen.»

Henri keek den eenvoudigen visscher vreemd aan. Nog nooit sprak zulk een gering man hem zoo famili-
aar toe. Maar hij ging werktuigelijk een paar schreden met den grijsaard en liet zich op het duinzand nederzakken.

»Vóór jaren,» dus begon de oude man, »had ik ook zulk een jongen als gij — niet zoo mooi aangekleed, maar daar was hij niet minder om. Hij was een flinke jongen en deed reeds menige reis met mij mede. Altijd was hij ijverig en werkzaam; maar nooit zou hij op Zondag een hand uitgestoken hebben, wel te verstaan als wij aan wal waren. Dat had hij van zijn vrome moeder geleerd, die hem telkens de tien geboden uitlegde, en o zoo innig met hem bad. In die dagen leefde ik nog zonder God in de wereld of liever op de zee; en het gebeurde mij wel eens, dat ik Gods naam ontheiligde. Dan keek mijn jongen mij zoo medelijdend en angstig aan, dat mij de tranen in de oogen kwamen. En als wij op zee zwaar weer hadden dan ging hij in kajuit en knielde neder. Ik geloof vast, dat God zijn gebed verhoorde zoo dat wij niet vergingen. Weet gij, jongeheer, dat kind was veranderd en bekeerd. Hij had een nieuw hart door den Heiligen Geest.»

Henri hoorde nooit zulk eene redeneering en zat den visscher met open mond aan te staren. Dezen beviel het best dat zijn jeugdige hoorder zoo aandachtig was, en hij ging voort:

»Mijn arme jongen! hij was te goed voor deze booze wereld. God riep hem op eer hij veertien jaren oud was — maar hij is naar b e t e r gegaan. In het huis des Vaders zijn vele woningen, jongeheer!» De oude veegde met zijn mouw zich de tranen uit de oogen, en ging weder voort: »Hij bleef in een storm. Daar ginds aan

de Engelsche kust (hij wees met zijn eindje pijp in die richting) vond hij een vochtig graf in de golven. O, ik vergeet het nooit, hoe hij mij om den hals viel en mij smeekte als wij van dezen storm gered werden, dat ik dan toch den Heer Jezus zou kiezen tot mijn deel en mijn toevlucht. Spoedig daarop sloeg een golf hem van boord. Ik werd gered; maar ik was mijn jongen kwijt. Toch werd dit verlies mij tot eene winst. Mijn trotsch hart was gebroken en toen ik alles kwijt raakte won ik mijn Heiland. Ziet gij, lieve jongeheer, nu dwaal ik op Zon- en feestdagen na kerktijd dikwijls in de duinen rond en zie naar de zee, die ik vroeger bevoer, en waarin mijn jongen ligt begraven, en ik staar naar den hemel, waar Jezus is en waar mijne dierbaren zijn. Het is mij een genot te bedenken, dat ik dáar ook thuis behoor, en hier als een vreemdeling verkeer. Van morgen preekte onze dominé over het nieuwe leven, dat door den Heiligen Geest hier in de harten wordt gewerkt, en dat zich eerst recht zal ontplooiën op de nieuwe aarde, waar gerechtigheid woont en de zonde geheel is verslonden door den Heiligen Geest, — ziet, toen dacht ik: hoe heerlijk dat ik daar ook deel aan hebben zal. Hier ben ik nu voor de visscherij maar een oude, onbruikbare grijsaard; toch wil de Heer mij nog wel eens verwaardigen eene ziel voor Jezus te vangen, zooals ik vroeger de vischen in het net kreeg."

De oude was nog lang niet uitgepraat en het zou Henri niet verveeld hebben hem nog een uur aan te

hooren, al begreep hij nauwelijks de helft van wat hij sprak. Maar alles was hem zoo nieuw, 't was hem te moede als hoorde hij een onbekend lied, waarvan de melodie hem boeide, en intusschen ging in zijn duister hart de eerste lichtstaal op, die door den Pinkstergeest beschenen tot een vol licht zou uitbreken op 's Heeren tijd. De oude visscher had het net ook nu niet tevergeefs uitgeworpen. Zijn Sabbatswerk zou vruchten dragen.

III.

De oude visscher werd in het spreken en Henri in het luisteren gestoord door de aankomst eener dame, die met alle macht riep en met hare beide armen gesticuleerde als had zij ze in den dienst van molenwieken willen oefenen. In die dame herkende Henri wel-
 dra zijne mama. De goede vrouw werd doodelijk ongerust toen zij zich voor den maaltijd gekleed had en haar Henri niet vond, om hem met zich aan tafel te nemen.

In hare bezorgdheid volgde zij het strand, waar een ezeldrijver haar mededeelde: hij zag zulk een jong heerschap langs de duinen gaan met een zandschop en ander gereedschap bij zich. Nu zag zij reeds in de verte haren lieveling naast dien ouden visscher en meenende dat het kind met een afzetter of kinderdief of wie weet welk ander gevaarlijk persoon te doen had, zoo wenkte zij het toch spoedig dit gevaarlijke gezelschap te verlaten.

De visscher groette haar vriendelijk en sprak: »Ik praatte een beetje met den jongeheer over mijn kind, dat ik verloren heb, mevrouw!»

»Ja mama,» viel Henri in, »o hij vertelt zoo mooi, ik hoop hem eens weder te zien.»

Mevrouw nam een geldstukje en wilde dat den ouden man geven. Sommige rijke menschen denken, dat ieder gering persoon, die hen vriendelijk bejegt, op hun beurs speculeert. Maar de visscher bedankte haar daarvoor, met de betuiging, dat hij niets behoefde. Hij nam zijn muts af, stopte vervolgens opnieuw zijn pijpje en zag mevrouw met Henri vertrekken. Henri groette hem zeer beleefd en zou hem stellig een handdruk hebben gegeven, indien mama hem niet teruggehouden had.

Nu haastten zich die beiden naar den maaltijd terwijl mevrouw haar kind voorhield: hij moest zich nooit zoo ver verwijderen en zich vooral niet met zulk vreemd en arm volk inlaten; daar was zijn stand niet naar. Vóór hij aan tafel kon gaan moest het jongken worden verkleed: hij had zoo'n vischlucht aan zijn kleeding, vond mama, 't kwam zeker omdat hij zoo dicht bij dien ouden Scheveninger gezeten had!

Dien avond gingen papa en mama rijden; als naar gewoonte ging Henri mee; maar tegen zijne gewoonte was hij diep in gedachten verzonken. Hij had niet de minste opmerkzaamheid voor al wat hij in het voorbijgaan zag en toen papa hem op allerlei zaken wees, gaf hij geen antwoord. Eindelijk werden de ou-

ders ongerust en vroeg mama: »Henri, mijn kind, waar denkt ge toch aan?»

»Och mama,» was het antwoord: »leer mij toch het vierde gebod en vertel mij eens iets van het Pinksterfeest.»

»Hooft ge dat? lieve man,» zei mevrouw. »Welk een vreemde vraag van het kind! Hoe komt ge daaraan? Henri, wat bedoelt ge daarmee?»

»Wel mama, de oude visscher had een zoon, net als ik. Zijne moeder sprak hem over het vierde gebod en o over nog zooveel. Hij was zoo braaf en zoo goed, en kwam om in den storm, maar ging naar boven in den heerlijken hemel bij God. O, als gij het eens gehoord hadt! Waarom spreekt gij ook niet over zulke dingen tot mij?»

Mevrouw kreeg een kleur. Zij wist niets te antwoorden. Eindelijk had ze een antwoord gevonden: »Kind, ge zijt nog veel te jong om over zulke dingen te denken.»

»Maar de zoon van den visscher was even oud als ik.»

»Nu ja, als we weer in de stad komen dan zal papa u eens meênenen naar de kerk. De dominé kan u daar beter van vertellen dan die oude visscher.»

Henri zweeg; ook papa zweeg, en mama dacht: ik zal wel oppassen, dat het kind niet weder met die Scheveninger visschers in aanraking komt! Zij zouden hem geheel in de war brengen.

Ik geloof lezer, dat zij dit mis had en dat het voor

haar kind in het geheel niet kwaad geweest zou zijn nu en dan een uurtje met dien ouden visscher te spreken.

Henri was dit meer met mij eens dan met zijne mama. En buitendien »als God werkt wie zal het keeren?» De knaap gevoelde een vuur in zijn boezem branden. Het ledige in zijn binnenste werd hem duidelijk. De zoon van den armen visscher had iets bezeten, dat hij miste, dat ook zijne ouders niet schenen te kennen. Dit laatste bevreemde hem eerst; maar hij bedacht, hoe de grijsaard hem verhaald had dat hij zelf ook eertijds vreemd was aan dat groote goed, hetwelk zijn zoon bezat. Hoe noemde hij dat ook weer? vroeg de knaap zichzelf af; wat was dat, waar hij om bad? Heette het Pinksterfeest of heette het Heilige Geest, of... hoe zei hij ook weer?... veranderd en bekeerd, geloof ik. O, hoe gaarne sprak ik dien man nog een keer. Ik zou zoo gaarne even gelukkig zijn als zijn jongen en hijzelf!

De volgende dag was alle behalve rustig in Scheveningen. Gij moet weten, dat het er dan kermis is. Zeker kon men de kermis met al hare dartelheid en goddeloosheid op geen minder gepasten dag bestellen dan op het Pinksterfeest. De allergeeringste dag van het jaar is daar voorzeker nog veel te goed toe, laat staan dan het feest van de uitstorting des Heiligen Geestes. Daarbij hielden papa en mama Henri terdege in het oog en het duurde zeker wel drie weken eer het hem mocht gebeuren den waardigen grijsaard weder te ontmoeten.

Henri wandelde toen met de gouvernante door het dorp en uit nieuwsgierigheid een achterstraat inslaande bemerkte hij voor een armoedig huisje zijn ouden kennis, die op een bank zat en bezig was netten te knoopen. Hij trad vrijmoedig en vertrouwelijk op hem toe tot groote verbazing der gouvernante; maar deze liet hem begaan. De oude was ook blijde zijn jeugdig vriendje weder te zien en verheugde zich bijzonder toen hij bemerkte dat hij, in visschersterm, »beet gekregen had;» want Henri vroeg met groote belangstelling naar vele, vele dingen, die den hemel en de zaligheid betreffen. De visscherman liet hem niet in het onzekere. Hij kende den weg des heils van buiten en van binnen, en toen Henri hem een uur later verliet, bedankte hij hem voor al zijne goede raadgevingen; maar vooral hiervoor dat hij hem leerde bidden om een nieuw hart, gewerkt door den Heiligen Geest.

Hoe blijde was de knaap, dat hij zijn ouden vriend wist te wonen. Wel vond de gouvénante, dat het zoo benauwd rook in die buurt en dat alles naar visch riekte; maar Henri beloofde haar eene geheele flesch van de beste eau de Cologne, als zij hem maar wilde vergunnen tweemaal in de week een half uurtje met zijn ouden vriend te spreken.

De gouvernante stond dit toe en beloofde er niets van aan mevrouw te zeggen. In dit laatste deed zij niet goed; want de ouders hebben er recht op te weten waar hun kinderen zijn. Maar Henri dacht zoo ver niet na en kende het vijfde gebod evenmin als het vierde.

Menig half uurtje sleet hij na dien tijd bij zijn ouden vriend, en menigen chinaasappel spaarde hij uit van zijn dessert om ze hem te brengen. Ettelijke weken gingen zoo voorbij toen mevrouw op een zeer heeten dag tot Henri zeide:

»Van middag ga ik eens met u wandelen in plaats van de juffrouw.» Zij meende dat zou haar kind recht lief vinden. Maar het tegendeel was waar; Henri keek droevig en zei: »Ik ging liever met de juffrouw.»

»Vreemde jongen,» antwoordde mama, »gij zijt tegenwoordig onbegrijpelijk; wandelt gij niet graag met mama meer? Gij zijt in de laatste weken geheel veranderd, veel stiller, en ik moet ook zeggen lang zoo eigenzinnig niet als vroeger. Maar ik heb iets bemerkt aan u. Ik meende in het begin der week diezelfde vischlucht aan u te bemerken, als toen gij met den ouden visscher gepraat hadt.»

Henri kreeg eene kleur en was bedremmeld. Maria keek hem strak aan. Toen begon hij te schreien en sprak: »Lieve ma, de zoon van den visscher sprak altijd de waarheid, en wie Jezus liefheeft liegt niet. Ik wil ook de waarheid spreken. Wij zijn bij den ouden visscher geweest en wij wilden er nu weer heen gaan.»

Nu kwam alles uit. Mevrouw was eerst heel boos op de gouvernante en ook op Henri, maar toch kon zij deze gedachten niet van zich afzetten: hoe wordt mijn kind zoo door dien grijsaard aangetrokken? en daarbij kwam deze andere gedachte: hij wordt er waarlijk beter op.

Daarbij kwam dat ook zijzelve andere ouders had gehad, die bij lange na niet zoo onverschillig voor den godsdienst waren als zij, en haar eene betere opvoeding hadden gegeven. Onder de wandeling sprak zij veel met Henri en liet hem geheel uitpraten. Hij vertelde haar vrijmoedig al wat de oude visscher hem leerde en van Jezus en den hemel verhaalde. Hij kende nu de tien geboden en behalve dat menigen tekst, als daar zijn: »Alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eengeboren Zoon gezonden heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.” — »Schep in mij een rein hart, o Heer, en vernieuw in het binnenste van mij een vasten geest.” — »Bekeer mij dan zal ik bekeerd zijn, en trek mij dan zal ik U naloopen,” enz.

Lieve lezers, het bestek van dit boekje laat niet toe, dat ik op deze wijze de geschiedenis van Henri vervolg. Ik wil u in het kort verhalen hoe het verder ging. Mama deed hem, in de stad teruggekeerd, godsdienstig onderwijs geven door een godvreezend godsdienstonderwijzer en verzette zich niet meer tegen het werk, dat de Heilige Geest zoo wonderlijk en eenvoudig in het hart van dit kind had begonnen te werken. Te Scheveningen kwamen zij niet meer. Het volgende jaar had papa een voornamen post in het buitenland en Henri trok mede, zooals van zelf spreekt.

Toen hij grooter werd en in de verleiding van den rijkdom en de aardsche heerlijkheid ten volle deelen

moest, scheen het of het goede zaad, dat eens zowelig opschoot, zou worden verstikt, of beter gezegd: of het jeugdige plantje des nieuwen levens verdord zou raken. 't Kwijnde sterk. Ach, in de hoflucht bloeien zoo weinig leliën voor den hemel onverhindert voort!

Maar God ontfermde zich over hem. Bij een tocht over den Atlantischen oceaen kwam er een hevige storm op, en er was groot gevaar voor de schepelingen om te vergaan. Daar trad voor het zielsoog van den jongeling het beeld van zijn onbekenden vriend, die eens zoo kalm was in den storm, en wiens geloof en liefde zijn eigen vader voor den hemel had gewonnen en ook onzen Henri tot een magneet des nieuwen levens verstrekt had. Meer dan ooit gevoelde hij dat het plantje nog leefde. Hij wierp zich op de knieën, bad vurig en maakte een verbond met zijnen God, dat hij Hem in leven en sterven in de kracht des Heiligen Geestes zou toebehooren.

De storm bedaarde en de stoomboot kliefde weer de schuimende golven; maar Henri keerde in het vaderland terug met een hart, dat zich voor eeuwig aan Jezus had verbonden. Hij bleef woord houden. Kort daarop vertrok hij naar Scheveningen, niet om te baden, maar om zijn ouden vriend te bezoeken. Deze was evenwel reeds het land van rust en eeuwigen vrede ingegaan, maar zijne nagelaten familiebetrekkingen vernamen met tranen in de oogen, welk een goeden visch hun vader op zijn ouden dag nog

had mogen vangen! Mij dunkt de eeuwigheid zal wel openbaren, dat hij er nog meer zoo ving!

De jonge heer Betlage werd een eere van Christus, en als hij in later lijd wel eens in vertrouwde kringen rekenschap aflegde van zijn geloof en zijne liefde dan kwam hij er altijd voor uit, dat de wieg van zijn geestelijk leven op het Scheveningsche strand stond, en dat de Filippus, die hem tot Jezus leidde, niemand anders was dan die eenvoudige oude visscherman, welke een goede reuk van Christus verspreidde, al ware het ook, dat Mevrouw Betlage gemeend had: die man stonk erg naar de visch.

Voor ieder onzer, groot of klein, is eene goede les uit deze geschiedenis te leeren. Kinderen en ouders, ouders en kinderen mogen er uit zien wat hun roeping is en hun voorrecht — en hoe wonderlijk de werking van den Heiligen Geest Gods, die, als de wind, blaast waarheen Hij wil, en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet vanwaar Hij komt of waar Hij heen gaat.

En mocht het soms gebeuren, dat dit boekje in de handen kwam van een vromen, ouden of gebrekkigen visscher te Scheveningen, of Katwijk of Domburg, laat hem er uit leeren, dat het altijd tijd is om het net uit te werpen, en dat er nog voor Jezus te vangen blijft, al zijn de ledematen te stram en de krachten te klein om op het ruime sop voor deze aarde met het vischnet winst te doen.

Prijs *f* 0.10; 25 Ex. *f* 2.—; 100 Ex. *f* 7.—.